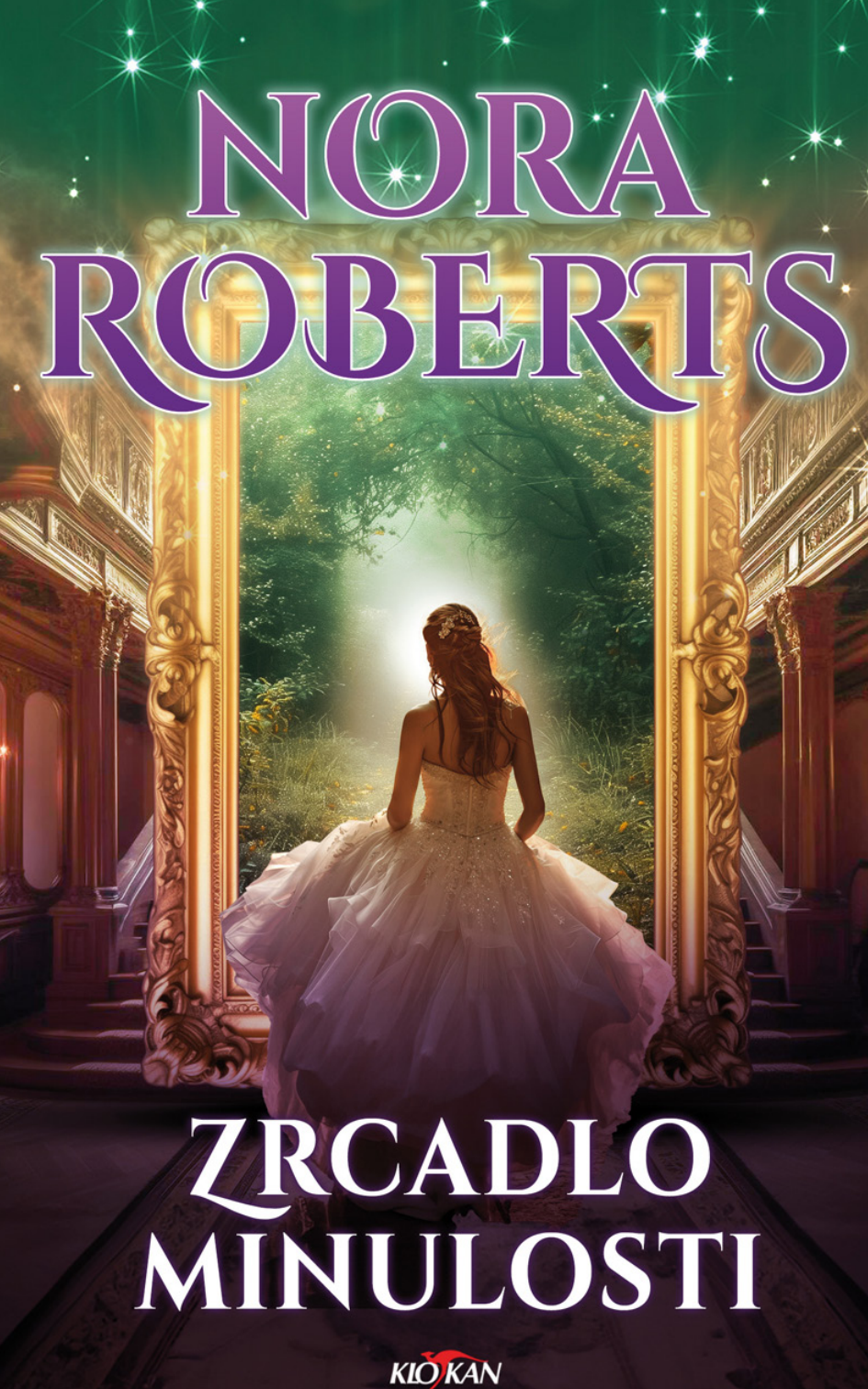
NORA
ROBERTS
ZRCADLO
MINULOSTI
KLOKAN

edice

Copyright © 2023 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE MIRROR
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-367-3

Pro rodinu, pokrevní i tu,
kterou jsem si vybrala

1. ČÁST

SVĚDEK

Seženu svědka?

Brian Holland, Lamont Dozier, Eddie Holland

PROLOG

Velký dům stál – už po generace – na vysokých rozeklaných útesech nad dunícím mořem na skalnatém pobřeží Maine – v letních horkách, za mrazivých zim, během rozkvetlých jar i vadnoucích podzimů.

Mezi kamennými a dřevem obloženými stěnami i za leskem jeho oken docházelo k porodům i úmrtím, k vítězstvím i tragédiím. Jeho naleštěné podlahy skropila krev i slzy; v jeho četných zákoutích žila tajemství a stíny.

A dům si vše pamatoval.

Z jeho věžiček, teras i od zídky nad mořem pod velkým vchodem do sídla shlíželo k vesnici Poole's Bay mnoho očí.

A to platilo i dnes.

Ode dne, kdy se roku 1794 velké vchodové dveře otevřely poprvé, kráčelo po chodbách sídla mnoho Pooleových. Mnoho z nich stoupalo po širokém schodišti, vyhlíželo z řady oken, snilo své sny. A někteří tu i prožili svoje noční můry.

Někteří je stále prožívají.

Zavražděná nevěsta, první ze sedmi, jež byly odsouzeny k záhubě, zahájila – ve vší nevinnosti – kletbu, která dolehala na celé sídlo. Stín kletby dopadal z generace na generaci, kvůli vzteku žárlivé čarodějnice.

Se ztracenými nevěstami se po bludišti pokojů pohybovali další lidé, ti, kteří dřív zapalovali ohně v četných krbech, stlali postele, připravovali jídla – a pokračovali v plnění svých povinností i teď.

Jiní, kdo pozvedali poháry v přípitcích, tančili v plesovém sále nebo v noci kolébali vyděšené dítě, připíjeli, tančili a kolébali i dnes.

Čas běžel. Hudba hrála, hodiny tikaly a podlahy vrzaly, zatímco sídlo čekalo na příští generaci.

A na osobu, které se může podařit zlomit kletbu.

Více než dvě století poté, co Astrid Grandvilleová Pooleová zemřela, nastrojená v krásných svatebních šatech, více než dvě stě let poté, co vražedkyně proklela sídlo a spáchala sebevraždu skokem ze skály, prošla velkolepými vchodovými dveřmi další žena s pooleovskou krví v žilách.

Ty, které tu byly před ní, ji pozorovaly a čekaly, zatímco se tu zabydlovala a snila své sny – nebo jejich.

Ona zatím procházela bludištěm místností, kde hrála hudba, tikaly hodiny a vrzaly podlahy. K zrcadlu, v němž ubíhá čas.

Jeho rám tvoří vyřezávaná zvířata, která jako by vrčela a cvakala zuby. Toto zrcadlo otvírá dveře do minulosti – pro ni a pro dalšího s krví Pooleů.

Společně, ruku v ruce, těmi dveřmi projdou.

A promění se v duchy.

1. KAPITOLA

Hudba, kterou dřív slyšela slabě a jako z velké dálky, ji teď obklopovala. Barvy a obrysy, které v zrcadle viděla rozmazaně a nezřetelně, se zaostřily.

Sonya svírala Owenovu ruku – ruku bratrance, o jehož existenci ještě před několika měsíci vůbec nevěděla. Jeho ruka byla teplá a skutečná.

Místo uskladněného nábytku pod bílými plachtami kolem nich vířili lidé. Ženy s vyčesanými vlasy a v dlouhých splývavých šatech, muži v elegantních tmavých oblecích – ti všichni tančili, smáli se, popíjeli. Místnost – plesový sál – voněla květinami. Bylo jich tu tolik. A parfémy. Orchestr hrál nějakou živou, rychlou skladbu.

Slyšela ženský smích, hlasitý a zvonivý. Viděla kapku potu, jež stékala po spánku muži s dozadu uhlazenými vlasy, který prováděl svou partnerku po tanečním parketu.

A slyšela tlukot vlastního srdce, hlasitější než bubny.

Zachvěla se jí ruka a Owen zesílil sevření. „Tohle je sakra divný," poznamenal téměř konverzačně.

Z napětím staženého hrdla se jí vydral bezdechý smích. „To mi povídej. Už jsem tu byla, prošla jsem na druhou stranu, ale tohle je poprvé, kdy při tom nespím. Myslela jsem si, že se mi to zdálo. Ale tohle není sen."

„Ne." Rozhlédl se po místnosti. „Víme, kde jsme. Jsme v plesovém sále. Tušíš kdy?"

„V roce 1916. Četla jsem knihu o historii rodiny Pooleů a prohlížela jsem si fotografie dost často na to, abych poznala, že jsme na oslavě svatby Lisbeth Pooleové."

Nějaký muž, který si očividně už nějakou dobu s chutí dopřával gin, provrávoral přímo skrz ni. „Panebože."

„To je víc než divné.“ Owen se k ní zamračeně otočil a zadíval se na ni očima s o něco světlejším odstínem pooleovské zeleně než jsou její. „Jsi v pohodě?“

Podařilo se jí přikývnout. „To my jsme tady mimo správný čas nebo prostor nebo jak to mám popsat. Oni nás nevidí ani necítí. Nebo aspoň většina z nich ne. Není tady.“

„Kdo?“

„Hester Dobbsová. Ta vraždící čarodějnice. Není tady, zatím. Tohle není správný čas ani pro ni.“

„Jelikož touhle dobou už byla přes sto let mrtvá.“

„Třeba ji dokážeme zastavit. Není to sen, takže tu možná jsme, abychom jí překazili plány. Lisbeth dnes zemře na třináct pavoučích kousnutí – pavouk se schovával v jejích svatebních šatech. Jestli se nám povede…“

„Co, svléknout ji?“

„Já nevím. Musíme něco zkusit. Kde je? Kde je sakra Lissy?“

Owen ukázal. „Na opačné straně sálu. Jsem vyšší, líp vidím přes ostatní. Taky jsem viděl fotky a ty šaty podle mě vypadají jako svatební.“

Nasměroval Sonyu doleva.

„Ano! Ano, to je ona.“

Vykročila. Lidé tančili kolem ní i skrz ni. Někteří jí uštědřili něco na způsob slabé elektrické rány, z kontaktu s jinými jí projela vlna chladu až do morku kostí.

„Jako když se člověk plahočí bahnem,“ zahučel Owen a podrážděně si prohrábl nepoddajné hnědé vlasy. „Nebo zatraceným tekutým pískem.“

„Já vím. Já vím. Takové to bylo i minule. Už ji nevidím. Je tady tolik lidí. Ty ji vidíš?“

„Jdi dál. Pohybuje se napravo od nás. Tančí. Ona… – Sakra!“

„Co? Co se stalo? Nic…“ Teď to ale spatřila, uličkou mezi tančícími páry, která se na chvíli otevřela. Výraz šoku a bolesti v rozkošném mladém obličeji.

Následovalo zaječení.

„Jdeme pozdě, jdeme moc pozdě.“ Ale dál se prodírala kupředu. „Jestli už ji nemůžeme zachránit, musíme zabránit Dobbsové, aby jí sebrala ten prsten. Potřebuje všech sedm. Musíme se k ní dostat jako první.“

Lisbeth se zhroutila manželovi do náruče a Sonya ucítila změnu – vzduch najednou získal ostře hořkou příchuť.

Plesovou síní proplouvala Hester Dobbsová s obličejem zářícím tvrdou krásou a s očima jiskřícíma jedem. Záplava zvlněných černých vlasů jako by jí vlála v neviditelném větru. Rychle se blížila k umírající nevěstě.

Sonya na ni rozlíceně zavolala: „Stůj! Nech ji na pokoji, ty mrcho.“

Dobbsová se k ní ohlédla. Na kratičký okamžik Sonya viděla v jejím obličeji údiv, snad i náznak strachu.

Vzápětí se do ní opřel neviditelný vítr – bylo to jako úder ledové pěsti. Jeho síla ji vytrhla z Owenova sevření a odmrštila ji dozadu, takže proletěla skrz přítomné, kteří naopak pospíchali kupředu.

Tvrdý dopad jí vyrazil dech. Zatímco se ho snažila znovu popadnout a vyhrabat se na nohy, uviděla pavouka, širšího než její dlaň, jak běží po podlaze přímo k ní.

Je skutečný, pomyslela si. Je skutečný a v mém čase.

Místnost vyplnil křik, pláč a dusot nohou. Sonya se pořád pokoušela vstát a utéct.

Viděla, jak pavoukovi rudě žhnou oči, a připravila se na první bolestné kousnutí.

Několik centimetrů od její bosé nohy ho Owen rozdupl. Z ohavného křupnutí se Sonye zhoupl žaludek.

„Vstávat.“ Zvedl ji na nohy. „Pohyb!“

„Máš ho? Získal jsi ten prsten?“

„Ten je pryč a nevěsta taky. Ale my ne.“

Odtáhl ji panujícím chaosem a prostrčil ji zrcadlem. A sám skočil za ní.

Padla přímo Treyovi do náruče. Pevně ji objal a obklopili je všichni tři psi.

„Držím tě. Bože, jsi úplně zmrzlá.“

„Hrozně se tam ochladilo.“ Zuby jí drkotaly zimou.

„Jsi zraněná?“ Přejel po ní dlaněmi a podíval se na Owena. „A ty?“

„Sonya proletěla vzduchem jako ty u Zlatého pokoje.“

„Jsem v pořádku. Jenom to se mnou otřáslo.“ Přitiskla se k Treyovi, vděčná za jeho teplo, a ohlédla se na Cleo. „Byla tam Lisbeth Pooleová. Nemohli jsme tomu zabránit.“

„Odvedeme tě dolů.“ Cleo ji pohladila po vlasech. „Vás oba.“

„Potřebuju drink.“ Owen si prohlédl podrážku boty, kterou právě očichával jeho střapatý voříšek Jones. „A nové boty.“

„Co to je?“ zeptala se Cleo.

„Vnitřnosti pekelného pavouka.“

„Zuj se! Nebudeš po domě roznášet vnitřnosti pekelných pavouků.“

„Jo, to je to první, co mě taky napadlo.“

Cleopatra Fabaresová, Sonyina nejlepší kamarádka a spolubydlící, se ujala velení.

„Treyi, odveď Sonyu dolů. Do kuchyně. Všichni potřebujeme drink. Ty. Zuj si ty nechutné boty,“ zopakovala směrem k Owenovi. „Nech je tady, dokud neseženeme něco, do čeho bychom je dali.“

„Jo, jasně.“

„Hned půjdeme za vámi. Můžete nám oběma nalít whisky. Dvojitou.“

Owen se shýbl k botám, ale Cleo se syčivě nadechla a Owen se okamžitě vrátil do střehu.

„To zrcadlo. Je pryč. Prostě zmizelo.“

Owen se otočil. „To mě podrž.“

„Zuj si ty mizerné boty,“ trvala na svém Cleo. „A půjdeme dolů. Vy dva se Sonyou to pak budete moct vzít od začátku – od chvíle, kdy jste oba zmizeli v tom zatraceném zrcadle.“

„Nejdřív whisky.“

Přestože Sonya pocházela z rodiny MacTavishů – nikoliv pokrevním spřízněním, ale emocionálně ano –, normálně whisky nepila. Dnes v noci udělala výjimku. Ještě se tak úplně nevzpamatovala z otřesu, a tak nechala Treye, aby ji odvedl z plesového sálu a chodbami domu. Cestou rozsvěcel světla.

„Nevzpomínám si na nic, dokud jsem nestála před tím zrcadlem."

Prohrábla si vlasy – zalitovala, že nemá gumičku, aby je stáhla do ohonu, a nechala je opět volně splynout na záda.

„Nepamatuju si, jak jsem vstala z postele a došla tam nahoru. A byli jste tam i vy dva s Owenem."

„Cleo mi zavolala."

„Cleo ti zavolala," zopakovala.

Cleo, její nejbližší přítelkyně, už deset let. Cleo, která se k ní bez váhání přistěhovala, ačkoliv věděla, že nad domem visí kletba, jsou tu duchové a šílená mrtvá čarodějnice.

Sonya si pomyslela, že Cleo takové okolnosti spíš lákají, než že by ji odrazovaly. Cleina kreolská babička byla taky čarodějnice – nebo se za ni přinejmenším sama prohlašovala. Hodná čarodějnice.

Trey ji v doprovodu psů – svého Mookieho a jejího Yody – odvedl po schodech do přízemí.

Pod schodištěm se na okamžik zastavila a zvedla oči k portrétu Astrid Grandvilleové Pooleové, první nevěsty. Vypadala v bílých šatech tak krásně a zároveň tragicky.

„Začalo to u ní. Všechno, co se teď děje, začalo u ní, v její svatební den v roce 1806. Když ji Hester Dobbsová zavraždila a ukradla jí prsten. A musí to skončit u mě. Musí." Vzhlédla k němu a zadívala se do těch tmavomodrých očí, jimž se naučila věřit. „Přijel jsi. Cleo ti zavolala a ty jsi přijel. Po třetí hodině ráno."

„Jistěže jsem přijel."

„Ale… byl jsi s klientkou. V nemocnici." Všechno se jí vybavilo. „Chudinka. Napadl ji manžel – exmanžel. Její děti…"

„Jsou v pořádku," doplnil konejšivým tónem. Pořád byla hrozně bledá. „Budou v pohodě. Neboj se."

„Dělal sis o ně starosti. A zlobil ses. Slyšela jsem to, když jsi mi o tom říkal do telefonu."

„Teď jsou s ní její matka a sestra." Trey ji otočil a nasměroval ji do kuchyně. „Policie ho zatkla a ona má u sebe rodinu. Děti jsou s nimi."

„A ty se postaráš o zbytek, protože to je tvoje práce. Nemyslím jenom to, že jsi právník. Pomáháš lidem." Za chůze si mu opřela hlavu o rameno. „Cítím se trochu mimo."

„Vážně? Nenapadá mě proč."

Rozsvítil v kuchyni a zaznamenal praskající oheň v krbu. Další oheň hučel i v krbu ve velké jídelně.

Světlo, teplo. Nebyl jediný, kdo se o ni staral.

Odvedl Sonyu ke stolu. „Posaď se. Dala by sis víno? Čaj? Vodu?"

„Whisky." Dlouze vydechla.

Vzpomněl si, jak Owen teprve před pár hodinami vytáhl jinou láhev whisky – tehdy se Trey potřeboval podělit s přítelem o starosti, zlost a podráždění, jež cítil.

„Zdá se, že je na ni noc jako dělaná."

Nejhorší pocit chladu před plápolajícím ohněm pominul a Sonya sledovala, jak Trey dává suchary postávajícím psům. Jeden nechal stranou pro Owenova Jonese a vykročil do spižírny, klidně a sebevědomě, v džínách a flanelové košili.

Jako když se s ním setkala poprvé a on ji prováděl sídlem, pomyslela si stále lehce omámeně. Štíhlý, vysoký právník z třetí generace, s černými vlasy a tmavomodrýma očima.

A se zdánlivě nevyčerpatelnou zásobou trpělivosti.

Znal toto sídlo právě tak dobře jako ona – ještě líp, opravila se. Pohyboval se po zdejších místnostech a chodbách už od dětství, kdy ho tu vítal její strýc, o němž vůbec nevěděla, dvojče jejího otce. Bratři byli rozděleni krátce po porodu.

Ale setkávali se prostřednictvím toho zrcadla, či snad ne? Jako děti a později jako dospělí muži. Oba byli výtvarníci a v mnohém se podobali. Cleo to nazývala pamětí dvojčat.

Z jednoho se stal Andrew MacTavish a žil v Bostonu jako syn milujících rodičů, manžel milující ženy a otec milující a milované dcery. Ti všichni ho oplakávali a vzpomínali na něj.

A druhý vyrostl jako Poole v Poole's Bay, kde zdědil prosperující rodinný podnik i sídlo, v němž se zabydlel. Vyrostl tu jako syn ženy, která byla ve skutečnosti jeho tetou, to vše kvůli chladnokrevnému vrtochu hlavy rodu Patricie Pooleové.

Sonye stačilo, aby na ni pomyslela, a rozbolelo ji srdce i hlava. Zakryla si obličej dlaněmi a pomalu se vydýchávala, aby se uklidnila.

Když se Trey vrátil s lahví a sklenkami, mobil v kapse mu zahrál „Nedělej si starosti, prosím" od Grand Funk Railroad.

Sonya se zasmála a spustila ruce. „Clover nikdy nešlápne vedle. Taková menší hudební podpora od ducha mé devatenáctileté babičky."

Trey postavil láhev na stůl. „Zabralo to?"

„Asi ano." Yoda se jí opřel tlapkami o klín a Sonya ho podrbala na hlavě. „A tady máme další," dodala, když do kuchyně vběhl Jones s páskou přes oko, bezprostředně následovaný Cleo a Owenem.

„Zastavili jsme se u tebe v pokoji, abychom ti vzali svetr, kdyby ti byla pořád zima."

„Už je to lepší, ale díky." Vzala si svetr a chytila Cleo za ruku. „Moc děkuju, žes na mě dávala pozor. A že jsi zavolala Treye a Owena."

Z Cleina telefonu zanotovala Dionne Warwicková písničku „Od toho jsou přátelé".

„To je pravda." Cleo se posadila a podívala se na Owena. „Kup mi drink, námořníku."

Nalil do každé sklenky štědré tři prsty whisky. „Na to, že jsme tady," pronesl Owen. „Přímo tady a právě teď. To je zatraceně dobrá věc."

„To je." Sonya si zvedla sklenku ke rtům a se zachvěním se napila.

„Tak dobře. Vím, že vás zajímá, co se stalo, ale nemohli bychom to vzít od začátku? Nevím, jak jsem se dostala do toho plesového sálu, ale ty jsi šla se mnou, Cleo. Vzbudila jsem tě?"

„Ty ne, ale někdo ano." Cleo se pomalu napila a počkala, až se jí tělem rozšíří vlna tepla. „Ve tři začaly odbíjet ty hodiny, slyšela jsem klavír i pláč a hlas někoho, kdo zněl, jako by měl bolesti. Však víš."

Podívala se na ostatní a prohrábla si hřívu zvlněných vlasů. „Obvyklé noční obveselení na sídle. Chtěla jsem se prostě otočit na druhý bok a usnout, ale… Někdo se mě dotkl. Na rameni," dodala a položila si na něj ruku. „A pronesl tvoje jméno. Sonya. Nic víc ten hlas neřekl, ale znělo to naléhavě."

„Moje jméno?"

„Přesně tak. Rozsvítila jsem a pomyslela jsem si, že se mi to nejspíš jenom zdálo, ale ta naléhavost mi nedala pokoj, a tak jsem vstala, že tě zkontroluju. A ty jsi právě vycházela ze svého pokoje. Náměsíčná, v hypnóze, nebo co to sakra je. Zaběhla jsem si pro mobil, brnkla jsem Treyovi a sledovala jsem tě."

Podívala se na Treye. „Owen říkal, že jsi spal u něj. Pověděl mi o tvé klientce, které ublížil její ex. Parchant. Jsem ráda, že bude v pořádku, ona i děti."

„Byl jsem naštvaný. V tom ses nepletla," řekl Trey Sonye. „Zajel jsem k Owenovi pro Mookieho a vylil jsem si mu srdce. Pak jsem u něj šel přespat do pokoje pro hosty."

„To je dobře," přikývla Cleo. „Vystoupala jsi do třetího podlaží, Sonyo, a já jsem slyšela naprosto jasně tu plačící ženu. Zastavila ses před jedním pokojem – myslím, že to býval dětský pokoj, ne? Otevřela jsi dveře a přísahám, Son, že jsem viděla a slyšela, jak se tam kolébá houpací křeslo. Pořád

bylo slyšet štkaní a ty jsi řekla… něco v tom smyslu, že noc po noci, rok po roce Carlotta truchlí za svého chlapce.“

„Druhá manželka Hugha Poolea, zhruba šest let po tom, co Marianne zemřela při porodu dvojčat – Owena a Jane. Carlotta a Hugh spolu měli tři další děti. Jedno zemřelo, když bylo ještě malé.“ Sonya se znovu napila a zachvěla se. „Je to v té knize.“

„Taky si to pamatuju. Poslala jsem Treyovi zprávu, aby věděl, kam jdeš – jdeme –, a opakovala jsem ti, že jsem s tebou. Nestydím se přiznat, že jsem se bála, že půjdeš do Zlatého pokoje, do pokoje té mrchy. Viděla jsem, jak kolem jeho dveří září červené světlo a vychází zpoza nich kouř. Podívala ses přímo na ně a já si pomyslela, kristepane, tam ne. Řekla jsi, že smyslem její existence je hlad a že se živí strachem a zármutkem. Měla jsem zapnout nahrávání na mobilu, abych to zachytila přesně, ale v tu chvíli mě to nenapadlo.“

„Čím to asi bude?“

Po Owenově poznámce se Cleo nuceně zasmála. „Řekla jsi toho víc, o tom, že pije slzy, noc po noci a rok za rokem. Potom ses, díky bohyni, obrátila jinam.“

Podala sklenku Owenovi. „Dám si ještě jednu.“

Znovu se napila.

„V pokojích, které patřívaly služebnictvu, někdo vykřikl bolestí. Přešla jsi k jedněm dveřím a přísahám, že jsem cítila pach nemoci a slyšela jsem vrzání postele, jako by se v ní někdo zmítal a převracel. Řekla jsi, že je moc smutné, že nemůžeš pomoct ubohé Molly O’Brianové.“

„Molly,“ zašeptala Sonya. Duch, který stlal postele, zapaloval ohně v krbu a uklízel.

„Říkala jsi, že přijela z Cobhu a našla tu domov, že moc ráda leštila dřevo. Plakala jsi pro ni. Řekla jsi, že o ní můžeš jenom podat svědectví. Když ses otočila, zase jsem si pomyslela: Sakra, Zlatý pokoj. Ale vydala ses k plesovému sálu a já to hned napsala Treyovi. Rozsvítila jsem, protože tady byla hrozná tma. Otevřela jsi dveře do sálu a já rozsvítila i tam.

A stálo tam to zrcadlo. Dřív tam nebylo. Není to tak dávno, co jsme se tam šli všichni podívat, a nebylo tam. Teď ale ano. Byla zatracená zima a slyšela jsem tepání ze Zlatého pokoje. Jako v té Poeově povídce *Zrádné srdce*.“

Cleo se zachvěla, jen trochu, ale hned pokračovala.

„Z toho, jak ses dívala do toho zrcadla, Son, jsem hned pochopila, že tam vidíš něco víc než já. A pak jsem uslyšela štěkat Yodu i ostatní psy. Hrozně se mi ulevilo. Slyšela jsem, jak sem běží, a řekla jsem ti, abys počkala. *Počkej, prosím. Ještě počkej.* Trey a Owen vběhli do sálu a psi taky. A ty ses vzbudila.“

„Na nic z toho si nevzpomínám. Nebo… jenom trochu a rozmazaně, jako na sen, když se probudíš. Slyšela jsem, žes mi říkala, abych počkala. Aspoň myslím. I to štěkání. Nejspíš jsem byla v polospánku. A najednou jsem se probrala a stála jsem před zrcadlem.“

Obrátila se na Owena. „Viděl jsi v něm to co já.“

„Světlo, pohyb, barvy.“

„Trey a já jsme nic neviděli. Nejsme Pooleovi. Je to brána,“ řekla Cleo s naprostou jistotou. „Ale ne pro každého. Říkala jsi, že tě to tam táhne.“

„Ano. Linula se z něj hudba. Slyšela jsem ji.“

„Jo,“ potvrdil Owen. „Mě to nikam netáhlo, ale něco jsem viděl a slyšel.“

„Necítil jsi ten tah, a přece jsi šel se mnou.“

Tentokrát spustil Owenův mobil – zazněla z něj píseň „Jsme rodina“.

„Byl to sakra divný výlet,“ zabručel Owen a nalil si další sklenku whisky. „Na pět minut, maximálně na deset, ale nezapomenutelný.“

„Skoro na hodinu,“ opravil ho Trey. „Přesně padesát šest minut.“

„To není možné.“ Sonya zavrtěla hlavou a podívala se na Owena, jestli s ní souhlasí. „Bylo to jenom pár minut.“

„To jenom znamená, že tady plyne čas jinak než tam, kde jste byli vy. A kde jste sakra byli?“ zeptala se Cleo.

„Na svatební oslavě Lisbeth Pooleové. V plesovém sále v roce 1916,“ odpověděla Sonya a odvyprávěla všechno, co zažili.

„Nečekala nás tam.“ Sonya odsunula skleničku ke straně a opřela se. „Když jsem na ni zavolala, rozhodilo ji to. Myslím… myslím, že nás neviděla, ale slyšela mě. A taky myslím, že ji to na minutku vyděsilo. Na půl minuty. Ale nezastavilo ji to.“

„Bylo moc pozdě.“ Owen se zamračil do své sklenky. „Nedalo se tomu zabránit. Nedala se zastavit.“

„Napadlo mě, že kdybych se k tomu prstenu dostala jako první… Kdybych vzala Lisbethin prsten, aby ho nemohla ukrást Dobbsová… Ale…“

„Odletěla jsi,“ řekl Owen. „Nemířila na mě, ale přímo na tebe. Odhodila tě o tři, čtyři metry zpátky, přímo skrz lidi, co běželi dopředu.“

Naposledy zvedl sklenku a obrátil do sebe zbytek jejího obsahu. „Něco takového se nevidí každý den. I ten pavouk byl jiný.“

„Ten, co máš jeho vnitřnosti na botě?“ zeptal se Trey.

„Jo. Byl větší než slíďák, ale vypadal jako černá vdova. Lidi jím procházeli a pavouk běžel přímo k Sonye. Byl zatraceně rychlý, prevít. Zašlápl jsem ho a vypadli jsme tamodtud. Lisbeth Pooleová byla mrtvá,“ dodal směrem k Sonye. „Zemřela toho večera v roce 1916 a na tom se nedá nic změnit.“

„Tak jaký má tohle všechno smysl?“ Sonya si netrpělivě přejela rukou po dlouhých hnědých vlasech. „Jestli vždycky bude moc pozdě a nemůžu ji zastavit dřív, než je zabije, jaký to má význam?“

Clein mobil zahrál písničku „Sedm prstenů“ Ariany Grandeové.

„Nikdy nešlo o záchranu těch nevěst, těch žen, Son,“ oslovila ji Cleo jemně. „Jde o nalezení jejich sedmi prstenů

a o zlomení kletby. O vypuzení Hester Dobbsové z tohohle domu a zrušení její kletby.“

„Prsteny má Dobbsová.“

„Zjistíme to.“ Trey jí položil dlaň na ruku. „Zjistíme to,“ zopakoval, „ale ne dnes v noci.“

„Dnes ráno,“ opravil ho Owen. „Musím být v práci za…“ Klepl na mobil, aby zkontroloval čas. „Sakra, zhruba za hodinu a půl. A potřebuju nějaké boty. Udělám míchaná vajíčka.“ Zvedl se. „Máte slaninu?“

„Ty budeš smažit vajíčka?“

„Sestřenko, když už jsem vzhůru před úsvitem, chci aspoň snídani. Postarám se o slaninu.“

Trey stiskl Sonye ruku. „Na chvíli vypustím psy.“

Když vstal, Sonya se ohlédla k oknu. Ano, nastávalo ráno a noc byla na ústupu.

I ona měla práci a vlastní život. Jestli jí tohle sídlo svěřilo úkol, který to vše přesahoval, vynasnaží se ho splnit.

Ale blížilo se ráno a po něm bude následovat den.

Odsunula se od stolu.

„Uvařím kafe.“

Zatímco se rozednívalo, seděli u snídaně, jako před tím seděli nad whisky a vyprávěli si duchařské příběhy.

Psi zhltli vlastní snídani a Trey je opět pustil ven.

„Potřebuju, abys mě hodil domů,“ řekl mu Owen. „Musím se umýt a jet do práce. Máte nějaký pytel nebo krabici, kam bych mohl hodit ty boty?“

„Já se o ně postarám,“ řekla Cleo.

„A tím postaráním máš na mysli…?“

„Že je spálím.“

„Ale ne…“

„Venku,“ doplnila. „A s pořádnou dávkou soli.“

„Kristepane.“

„Tak se to dělá,“ trvala na svém Cleo. „Nejsou přece nové. To na nich vidím na první pohled.“

„Mám je hodně dobře prošlápnuté.“

Otočila se k němu, pohladila ho po tváři zarostlé dvoudenním strništěm. „Určitě máš jiné. Takový úspěšný podnikatel a řemeslník jako ty."

„To je rýpnutí?"

Roztomile se na něj usmála. „Obětoval jsi hodně dobře prošlápnuté boty pro mou nejlepší kamarádku, takže žádné rýpání – pro teď. Vlastně, kdybych uměla péct koláče, jeden bych ti upekla."

„Mohla by ses to naučit. Koláče mám rád. Pojď, Jonesi. Musíme vyrazit, Treyi."

„Už jdu. Jsi v pořádku, krásko." Trey to pronesl jako konstatování, položil Sonye dlaně na ramena a políbil ji.

Jeho jistota jí dodala sebedůvěru.

„Jsem v pořádku. Je to můj dům. A pokud je v něm to zrcadlo, je moje i to."

„Výborně. Dlužím vám oběma večeři. Můžu vás vyzvednout v sedm."

„Přijeď na večeři sem. Ty taky, Owene. Udělám pečeni."

Trey na ni zamrkal. „Vážně?"

„Jednou už jsem ji zvládla, dokážu to i podruhé. Myslím."

„Beru." Owen zasunul mobil do kapsy.

Sonya k němu přistoupila a zvedla se na špičky, aby ho políbila na tvář. „Děkuju za záchranu."

„Mohl bych na to říct, že jsem kdykoliv k dispozici, ale… Sakra, kdykoliv!"

„Zavolej, jestli mě budeš potřebovat," řekl Trey. „Jdeme, Mooksi."

Jen co odešli, Sonya se otočila ke Cleo. „Flirtovala jsi s ním."

Cleo vykulila zlatohnědé oči. „S Treyem?"

„S Owenem. Flirtovala jsi. Poznám, když flirtuješ."

„Vešel s tebou do toho zrcadla – vlastně dokonce před tebou. Vůbec se nerozmýšlel, prostě tam šel. A zachránil tě před pavoukem. Zaslouží si to."

„Ty boty mu opravdu spálíš, viď?"

„To si piš.“

Sonya přikývla a přešla ke skříňce pro pytel na odpadky.

„Tak pro ně zajdeme a vyřídíme to. Pak si chci dát hodně dlouhou a horkou sprchu, než se pustím do úkolů dalšího dne.“

„Tomu říkám plán.“

2. KAPITOLA

Jelikož se Cleo nabídla, že zajede nakoupit podle dlouhého seznamu věcí potřebných k přípravě pečeně, Sonya se usadila ke stolu v knihovně, postavila na něj láhev s vodou a zapnula tablet.

Během posledních měsíců si zvykla přenechávat výběr hudby na Clover, svého domácího dýdžeje, takže neotevřela žádný playlist a rovnou klikla na aplikaci nástěnky.

Vzhledem k tomu, jak časně dnes snídala, si mohla dovolit využít část dopoledne k práci na návrhu pro Ryder Sports.

Před cestou do Bostonu, kde svůj návrh předloží, ještě zbýval nějaký čas a Sonya věřila, že má slušnou šanci zakázku získat. Její bývalí šéfové z firmy By Design nicméně představovali úctyhodné soupeře.

Matt a Laine ji zaučili dobře a Sonya pro ně tvrdě pracovala celých sedm let. Uměla připravit velkou reklamní kampaň.

Nemohla však ignorovat skutečnost, že vlastní grafickou společnost Visual Art by Sonya založila teprve před necelým rokem. Jako osoba pracující na volné noze a firma s jediným zaměstnancem, jímž byla ona sama, si od té doby dokázala shánět zakázky a odváděla na nich zatraceně dobrou práci.

Multigenerační, výborně zavedená firma prodávající sportovní vybavení by ale zatím byla jejím zdaleka největším klientem.

A nedokázala ani tak úplně potlačit hrdost, kterou s sebou neslo vědomí, že bude o tohoto klienta soutěžit s bývalým snoubencem.

S tím nevěrným parchantem.

Na tom nesejde, pomyslela si. Na Brandonu Wiseovi nezáleží.

Jediné, na čem záleží, je samotná práce.

Měla docela dobrou představu a už na ní začala pracovat.

„Je načase pokročit," řekla nahlas a otevřela příslušnou složku, zatímco Yoda se jí pod stolem stočil do klubíčka.

Věnovala tomu dobré dvě hodiny, než uslyšela, jak se vrací Cleo.

„Dáme si pauzičku." Uložila změny a v doprovodu Yody sešla dolů.

„Dvě tašky jsou ještě v autě," zavolala na ni Cleo.

„Potřebovaly jsme toho tolik?"

„No, nakupovala jsem já."

Sonya vyběhla pro tašky, ale zastavila se a chvíli jen tak vdechovala vzduch, který chutnal po jaru.

Poprvé přijela k tomuto sídlu na pobřeží Maine uprostřed zimy. Teď bylo podstatně tepleji a kvetly narcisy. Velký kostlivý smuteční strom vedle domu měl větve poseté velkými, dosud zavřenými pupeny.

Sonya roztáhla ruce a otočila se kolem své osy.

„Tohle je teď můj domov."

Výhled na slunce odrážející se od mořské hladiny byl její. I zvuk vln narážejících na skaliska. Pučící nebo rozkvetlé květiny jakbysmet.

A jestli k jejímu domu patří i ta kletba, aspoň prozatím? Nějak se s ní vypořádá.

Vzala tašky z auta a odnesla je do domu.

Cleo zatím začala uklízet potraviny. „To je pořádně velký flák masa, Son."

„Já vím. Vypadá děsivě, ale zvládnu to. Nakoupilas fůru jablek. Pořídíme si snad koně?"

„No nebylo by to skvělé? Ale ne. Upeču jablečný koláč."

„Ty upečeš jablečný koláč? Přímo z jablek? Kdo jste a co jste provedla s mou Cleo?"

„Teď jsem Cleo, šéfkuchařka tohohle sídla. Owen pochyboval, že to zvládnu, a já si pomyslela, no, odpověď nezjistím, dokud to nezkusím. A tak jsem zavolala mamce a ona mi poslala recept, když jsem ještě byla v obchodě. Měly jsme tu skoro všechno potřebné, až na jablka."

Cleo postavila na stůl misku a začala jablka dávat do ní. „Jestli to zvrtám, nebude o tom vědět nikdo kromě nás dvou. A domu plného duchů."

„Já to nikomu neřeknu."

Sonyin telefon zahrál „Tajemství" od Maroon 5.

„Prima, takže jsme domluvené." Cleo uklidila látkové nákupní tašky. „V kolik hodin potřebuješ začít s tou flákotou?"

„Asi tak kolem jedné, půl druhé. Do jedné budu určitě pracovat a pak se do toho pustím."

„Tak se tu sejdeme v půl druhé. Vezmu si kolu a půjdu nahoru do ateliéru. Dáš si taky?"

„Jo, vzpruha by se mi hodila. Nepřibližuj se ke Zlatému pokoji, Cleo."

„S tím si nemusíš dělat starosti. Dneska se hodlám zabývat mořskými pannami, ne čarodějnicemi. A jestli mi ty ilustrace půjdou dobře od ruky, možná trochu pohnu i s tím obrazem."

Společně vykročily do schodů.

U knihovny Cleo ťukla svou kolou o Sonyinu. „Vzhůru do rachoty."

Sonya se vrátila ke stolu a prozatím odsunula návrh pro Ryder Sports stranou. Nepovažovala ho sice za vzdušné zámky, ale momentálně se potřebovala držet nohama na zemi.

Pracovala na nejnovější zakázce pro jeden obchod v Poole's Bay.

Důslednost, kreativita, uživatelsky příjemné prostředí, pomyslela si a rozhodla se vůbec nebrat ohled na Giginy dosavadní zastaralé a skrz naskrz nudné webové stránky.

Hlavním motivem by měla být zábava, usoudila. Zábava, pohodové oblečení, překvapivé a zábavné vůně mýdel a pleťových vod, svíček a koupelových solí. K tomu všemu hodlala přihodit nějaké – opět zábavné – doplňky.

Založila si novou nástěnku, která odpovídala stanovenému motivu.

Vážně potřebovali i nové logo. To sice nebylo součástí zakázky, ale k čertu s tím. V duchu už ho přímo viděla.

Silueta ženy s dlouhýma nohama, ve vysokých podpatcích, krátké sukni, pohupující kabelkou a s vlajícím šátkem kolem krku. Odkaz na Paříž, pomyslela si při práci. V souladu s názvem obchodu.

Takové logo bude nenásilné a zároveň promyšlené a bude z něj sálat ženská energie. A samozřejmě taky zábava.

Když jí zapípalo nastavené upozornění, že je jedna hodina, vynořila se ze soustředění.

A když začala ukládat odvedenou práci, poprvé během dnešního dne uslyšela ze vstupní haly pod schody poskakování míčku.

Jack, chlapec, který se nedožil desátých narozenin, si velice rád hrál s Yodou. A tomu se společná hra zamlouvala jakbysmet.

Možná bylo zvláštní, jak snadno to Sonya přijala, ale žila v Sídle ztracené nevěsty dost dlouho, aby se naučila takové věci nejen přijímat, ale přímo vítat.

Vzhledem k tomu, že nechtěla chlapce polekat – ačkoliv nechápala, jak můžete polekat ducha –, před odchodem dolů hlasitě zavolala: „Pro dnešek končím s prací. Teď budu něco dělat v kuchyni."

Nezaznamenala žádnou známku Jackovy přítomnosti, dokud nedošla do kuchyně a neuviděla otevřená dvířka u skříněk.

„Nejspíš sis ještě s Yodou nedohrál." Za řeči dvířka pozavírala. „Ale musím postupovat podle plánu."

Vytáhla obří těžký hrnec a Clein velký flák masa.

„Tentokrát to není tak děsivé," pronesla sama k sobě. Ale ve skutečnosti tomu nevěřila.

Naložila maso a osmahla ho na oleji. Jen co začalo hnědnout, pustila se do škrábání mrkví.

Když do kuchyně přiběhla Cleo, Sonya už měla flákotu osmahlého masa a hromadu mrkví a začala se škrábáním brambor.

„Promiň! Zabrala jsem se do malování." Cleo popadla zástěru. „Začala jsem kreslit rodinku mořských panen. S rozkošnými dětičkami. Pomůžu ti oškrábat brambory a ty mi můžeš pomoct oloupat jablka." Sepnula si hřívu vlasů odstínu spáleného medu a vzala si druhou škrabku.

„Zapomněla jsem si gumičku do vlasů. Ukaž, půjč mi tuhle." Sonya stáhla jednu z Cleina zápěstí a upravila si vlasy do ohonu. „Když jsme byly na škole, napadlo tě někdy, že spolu budeme škrábat brambory?"

„Musím přiznat, že ne. Nenapadlo mě, že bych je škrábala s kýmkoliv." Cleo se podívala na Sonyu a zajiskřilo se jí v očích. „Ale jen tak mezi námi? Docela mě to baví."

Sonya zhodnotila pohledem hromadu slupek. „Já to ocením, až to bude hotové a nebude to stát za houby."

„Mě docela baví i ten proces, jako umění svého druhu. Můžeš pak být hrdá na výsledek, ale bez procesu žádný výsledek nemáš."

„Pracuju na zakázce pro Gigi a chápu, jak to s tím procesem myslíš. A přiznávám, že ani tenhle není tak stresující, jako když jsem jím poprvé procházela sama."

„Podporovala jsem tě přes FaceTime."

Sonya do ní vrazila bokem. „Tohle je lepší. Nelituješ, že ne? Myslím to, že ses sem nastěhovala."

„Vůbec. Miluju to tady. Bože, zbožňuju svůj ateliér. Brzy si budu užívat malování venku a odpolední plachtění po Poole's Bay, jen co mi Owen postaví mou krásnou plachetničku, kterou pojmenuju *Měsíčník*."

„I bez tebe bych tu zůstala, protože jsem pochopila, že je to můj domov, jakmile jsem to tady poprvé uviděla. Ale nebyla bych ani z poloviny tak šťastná."

Když měly připravenou veškerou zeleninu, Sonya se zhluboka nadechla. „Tak, je to tady. Teď se smíchá s olejem, šťávou z masa a bylinkami, nechá se osmahnout, možná trochu zhnědnout."

„To zvládneš. Já se pustím do těsta na koláč."

„Ty budeš vážně dělat těsto na koláč. Z mouky a… ze všeho dalšího, co do něj patří."

„Proces, Son, proces. Kdybych udělala jenom náplň, byl by to tak trochu podvod. Jenom bych… Co je to za zvuk?"

Sonya pokračovala v míchání, i když se jí zrychlil tep. „To je výtah k přepravě jídel."

„Výtah k přepravě… Bože." Cleo si otřela ruce o zástěru, vešla do spižírny a zamračila se na něj. „Podívám se. Ať to není nic hrozného, jinak se naštvu."

Sonya zatajila dech a nevydechla, dokud neuslyšela další Cleina slova: „Jé! Ten je krásný. Podívej, Son. Takový nádherný tác na koláč."

Přinesla ho do kuchyně. „S jasně červeným lemem, vroubkovaný a s jablkem uprostřed. Je dokonalý. Chystala jsem se použít tenhle obyčejný skleněný, který jsem našla tady nahoře."

„Molly. Poslala mi sem velkou mísu, když jsem připravovala pečeni pro Doyleovy. Lissynu mísu. Dostala ji jako svatební dar."

Cleo odložila tác a objala Sonyu kolem ramen. „Je to těžké. Vím, že je to těžké, ale Owen měl pravdu. Nemůžeme změnit to, co se jí stalo. Ani Lisbeth Pooleové, ani Molly O'Brianové. Žádné z nich."

„Je to hrozné, sledovat, jak umírají, Cleo. Z nějakého důvodu je to ještě horší, když víš, že to není jenom sen, ale že jsem se nějakým způsobem dostala přímo k tomu, a zároveň nemůžu udělat nic, abych to zastavila."

„Já vím. Ale Sonyo, podáváš o nich svědectví. Přesně jak jsi řekla před Mollyiným pokojem. To je podle mě důležité. A myslím, že existuje důvod, proč se o nás Molly tak stará. Jako třeba když mi poslala tenhle tác, abych mohla upéct krásný koláč – doufejme. Záleží jí na tom. Záleží jí na tobě."

„Mně na nich taky. Na všech. Chci zastavit Dobbsovou. Chci, aby zaplatila za všechno utrpení, které způsobila. Chci…"

V domě začaly práskat dveře, okna se otvírala a zase prudce zavírala.

„Ale no tak, trhni si protézou!" vykřikla Cleo. „Ty předpotopní vykopávko s černým srdcem."

Sonya navzdory všemu vyprskla smíchy.

Z iPadu se rozezněla rocková hudba, která je vybízela, aby oslavily dobré časy.

„Správně, přesně tak, Clover." Cleo zapumpovala pěstmi ve vzduchu a zahoupala boky. „Dneska večer si to skvěle užijeme."

Sonya se přidala ke zpěvu písně a položila na osmahnutou zeleninu maso. Pak zvedla láhev vína, kterou si předem otevřela, a nalila ho na ně. „Celou zatracenou láhev." Zakryla hrnec poklicí, zasunula ho do trouby a zahrozila prstem na Cleo. „Má to trvat celé hodiny. Žádné nakukování."

„Už teď to nádherně voní. A já peču koláč."

„Tak mi ukaž, jak se to dělá."

Nebylo to úplně snadné, ale obě usoudily, že vypadá pěkně, když ho Cleo – po postupném odvažování, válení, loupání, strouhání a míchání – vložila do druhé trouby.

„Panenko skákavá! Sakra doufám, že jim to bude chutnat. Byla s tím fůra práce."

„Vyvenčíme Yodu a nadýcháme se čerstvého vzduchu."

Sonya nepromluvila, dokud nevyšly před dům. Venkovní vzduch jim po horku kuchyně připadal o to chladnější.

„Přestala bouchat a řádit, když jsme si z ní dělaly legraci."

„Jo, všimla jsem si." Cleo se samolibě ohlédla na sídlo. „Živí se strachem a zármutkem, přesně jak jsi říkala v noci."

„Nemůžeme to všechno zastavit, ale můžeme proti ní bojovat dobře načasovanými poznámkami typu *Trhni si protézou*.“

„Jsem pro, všemi deseti. A uspořádáme ten mejdan – za pár týdnů proběhne naše velká Událost. Musíme začít plánovat podrobnosti.“

„To musíme. A taky to uděláme.“

„Rozzuří ji, když bude dům plný lidí. Spokojených lidí.“

„Máš pravdu. Musíme pozvat tvoje rodiče. Doufám, že přijede i tvoje babička a moje mamka. A měli by tu být i moji prarodiče, všichni, pokud to zvládnou. I teta Summer a strýček Martin.“

„Máme pro ně spoustu místa.“ Cleo se odmlčela a znovu se ohlédla na sídlo. „Ten dům byl zamýšlený přesně k tomu, co v něm děláme, Son.“

„A to je co?“

„Žijeme, pracujeme, plánujeme. A v tvém případě,“ dodala Cleo, „taky skvělý sex.“

„Opravdu je skvělý.“

„A jako tvoje kamarádka ti tleskám. Ale ona nic z toho nechce. Stojí jenom o zármutek a o strach.“

„Dáme jí plno věcí, které nechce. A najdu ty prsteny, Cleo. Ještě nevím jak, ale najdu je. A mezitím tu budeme dál žít, pracovat a plánovat.“

Podívala se za Yodou, který právě prohánět veverku.

„Pořídíš si svůdnou kočku.“

„Pořídím,“ souhlasila Cleo. „Co nevidět ji začnu shánět.“

„A dneska večer naservírujeme sakra dobrou večeři a budeme ji podávat ve velké jídelně.“

„Moje řeč! Jen co se upeče koláč, zušlechtíme se a nazdobíme stůl, ať všechno vypadá skvěle.“

„Ty pořád vypadáš skvěle. Mělo by mi to pít krev.“

„Jenže mě máš ráda.“

„To vážně mám. Půjdeme se podívat na ten koláč. A já pak udělám pivní chleba.“

Cleo se usmála. „Myslíš, že Molly už uklidila ten nepořádek, co jsme nadělaly při vaření?“

Sonya se ani neobtěžovala s provinilým výrazem. „Bylo to až tak očividné?“

„Beru to tak, že všichni dostanou, co chtějí.“

Zasloužíme si den, jako je tenhle, pomyslela si Sonya. Den, kdy odvedly dobrou práci, ale pak ji odložily, aby se věnovaly nějaké domácí činnosti a trávily spolu čas.

Kuchyň – dokonale uklizenou – naplňovala vůně pečeného masa i koláče. Sonya a Cleo se posadily k pultu, aby probraly podrobnosti toho, co nazývaly Událostí, naplánovanou – po chvilkové diskusi – na druhou sobotu v červnu.

„Den otevřených dveří bude působit přátelsky a neformálně,“ řekla Sonya. „Ale hlasuju pro formální pozvánky.“

„Jednohlasně odsouhlaseno. Přidají tomu na eleganci. Použijeme na nich ilustraci se sídlem.“

„Čteš mi myšlenky. Přinesu skicář.“

Když se koláč i chleba chladily na prkénkách a Sonya s Cleo se odvážily jednou nahlédnout do hrnce s pečení, už měly hotovou kresbu sídla s jarně rozkvetlým stromem a květinami.

Sonya MacTavishová a Cleopatra Fabaresová
vás zvou na družný večer s jídlem a pitím,
který se koná na Sídle
v sobotu 8. června od 16 hodin.

„To se mi líbí,“ přikývla Cleo. „Prosté a srdečné.“

„Není to až moc jednoduché?“

„Podle mě ne.“

„Dobře. Požádáme je o potvrzení účasti.“ Sonya se zamyslela nad nejlepší formulací. „Prosím, potvrďte účast do, řekněme, dvacátého května, abychom měly představu, kolik tu bude lidí. Treyova mamka nám pomůže se jmény a adresami.“

„O pomoc s menu můžeme poprosit Bree. Šéfkuchařka z Humří klece, to je solidní známost.“

„A jsme jí sympatické, takže ano. Požádáme ji o pomoc i s najmutím nějakých servírek nebo číšníků a dvou barmanů. Jídlo objednáme z restaurací ve vesnici.“

„Budeme muset vytahat stoly a židle ze skladišť,“ upozornila ji Cleo. „Nebo si je pronajmout.“

„Připočti sklenice, talíře, ubrusy. Něco ti řeknu – navrhovala jsem pozvánky na bezpočet akcí, dělala jsem stránky pro cateringové firmy, restaurace i bary. Ale ani jedna z nás ještě nikdy neplánovala a nepořádala něco takového.“

„Bojíš se?“

Sonya pokrčila rameny. „Trochu.“

„Já taky. O to větší zábava to je.“

„Jsou chvíle, kdy se naše představy o zábavě neprotínají.“

Tablet spustil Beastie Boys a Sonya se musela zasmát.

„No dobře, dobře. Budeme bojovat za svoje právo na mejdan, jak zpívají.“

„To nás přivádí k hudbě. Myslíš, že Trey s Owenem dokážou přemluvit Rock Hard, aby tady zahráli?“

„To nezjistíme, pokud se jich nezeptáme. Další položka na seznamu úkolů.“ Sonya si to poznamenala. „Úkol pro mě: vytvořit grafickou podobu pozvánek.“

„Až ji budeš mít, rozešlu je. Ty seženeš adresy od Treyovy mamky a já si promluvím s Bree.“

„Pěkně jsme si to rozdělily.“ Sonya ťukla svou skleničkou s vodou o Cleinu. „Vím, že ve sklepě jsou nějaké skládací stoly. Nemyslím ten strašidelný sklep, kam už nikdy nevkročím. Navrhuju pověřit Treye s Owenem, aby je vynesli nahoru a my jsme je mohly umýt.“

„Opět, jednohlasně odsouhlaseno. Kytky. Nejspíš budeme muset nějaké vysázet, Son, a budeme se to muset učit za pochodu. A budeme chtít nějaké na stolech, venku i uvnitř.“

„Takže návštěva zahradnictví a květinářství. To vyřídíme společně. Nebojím se, že by výsledek nevypadal hezky.

V tomhle jsme dobré. A stejně jsem chtěla něco vysázet. Třeba do květináčů, co jsou v zahradním domku.“

„Já chci vysázet nějaké bylinky.“

„Opravdu?“

Cleo rozhodně přikývla. „Jestli tu budu dál vařit, hodlám to dělat pořádně.“

„Tohle si vezmi na povel ty. Do toho ti zasahovat nebudu.“

„To zvládnu. Teď se půjdeme zkrášlit, a až se sem vrátíme, ozdobíme stůl.“

Sonya zvedla skicář, poznámky i tablet. „To, co se stalo v noci, se stane znovu. Vím to, stejně jako ty. Ale jsme tady, chystáme večeři – i s koláčem, proboha! – a plánujeme večírek.“

„Událost,“ opravila ji Cleo. Sonya se usmála a společně vyšly z kuchyně.

„Událost. Někdy mi mozek říká, že to je celé šílené. Ale vím, že není. Vím, že děláme přesně to, co bychom měly.“

„Žijeme, pracujeme, plánujeme,“ zopakovala Cleo.

„To všechno. Stejně jako vím, že v tomhle domě je mnohem víc dobra než zla. Některé zlé věci se dají čekat, když v nějakém domě žijí, pracují a plánují lidé víc než dvě stě let. Ale za to nejhorší, co se tu odehrálo, může jediná… nebudu říkat osoba.“

„Bytost.“

„Tak bytost. A navzdory tomu, co se jim stalo, Clover pouští hudbu, Molly stele postele a Jack si hraje s Yodou.“

Zatočily do knihovny a Sonya položila poznámky a skicář na stůl. „A je jich víc.“

„Mnohem víc,“ souhlasila Cleo. „Pořád cítím jejich přítomnost.“

„Proč tu zůstávají? Nevěsty a ti, kdo je oplakávají, tu možná zůstávají kvůli kletbě. Ale proč tu pořád jsou i ti ostatní?“

„Nevím.“

Sonya se rozhlédla po knihovně a zakotvila pohledem na okně, kde kvetla africká fialka, kterou jí před mnoha lety věnovala Cleo.

„Podle mě to je kvůli tomu, že tohle je jejich domov. Myslím, že tu zůstávají ze stejného důvodu jako já – a teď i ty. Tohle je prostě domov."

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela," přiznala Cleo, když vyšly zpátky do chodby. „Ale připadá mi to správné. Je to dobrý dům, Sonyo, navzdory Dobbsové. Je to opravdu dobrý dům."

„Je to náš dům a je i jejich. Před rokem bych podobná slova čekala od tebe. A je sakra překvapivé, že je dokážu říct taky a myslet je vážně a upřímně."

„Proto jsou na tvé straně, Son. Protože to tak doopravdy myslíš. A teď se běž zkrášlit."

To zvládne. Je to zvláštní, pomyslela si cestou ke svému pokoji, že ačkoliv jsem na dnešek spala jen asi tři hodiny, necítím se vůbec unavená.

Chtěla prožít – inu, družný večer s jídlem a pitím.

Prošla salónkem do své ložnice. Za okny a dveřmi na terasu se v paprscích pozdně odpoledního slunce rozkládalo moře.

A na posteli ležely šaty, které si koupila, když ještě plánovala svatební cestu, později zrušenou. Šaty, jež na sobě neměla od chvíle, kdy si je zkoušela.

Mollyina volba, pomyslela si. A proč vlastně ne?

Zvedla je a otočila se s nimi k zrcadlu.

Růžovou nenosila často, ale tenhle odstín byl poměrně tmavý. Jednalo se o prosté šaty bez rukávů, u nichž si představovala, že si je vezme na romantickou večeři. Jako nevěsta.

„Ta svatba by byla chyba. Ale tyhle šaty nejsou. Dobře, Molly, dobrý výběr. Děkuju."

Nepospíchala, a když si upravila vlasy, dlouze vydechla. Usoudila, že je načase sebrat odvahu a objednat se v místním kadeřnictví. Už je to příliš dlouho, co se jejím vlasům věnoval profesionál.

A ještě zbývalo mnoho týdnů, než pojede do Bostonu na prezentaci pro Ryder Sports.

Takže pokud se jí nebude líbit výsledek práce zdejší kadeřnice, bude mít dost času na nápravu.

„Na špetce marnivosti není nic špatného," řekla nahlas, zatímco si zapínala šaty. „A při takové prezentaci záleží i na vzhledu."

Clover jí to odsouhlasila písní „Vypadáš dobře".

Sonya se pobaveně zatočila před zrcadlem. „Jo, já vím, že vypadám dobře. Zjistíme, jestli je Cleo připravená."

Cleo si vybrala oslnivě modré šaty, o něco kratší a koketnější, a právě si splétala vlasy do složitého copu.

Její pohled se v zrcadle střetl se Sonyiným. „Vzpomínám si, jak sis tyhle šaty kupovala. Přemluvila jsem tě k tomu."

„Taky si vzpomínám. Připravila mi je Molly."

„Mně taky. Má vynikající vkus. A když uvážíme, že jsme včera večer obě měly na sobě úbor ve stylu ‚Podívej se na dva filmy a hajdy na kutě', je příjemné trochu se nastrojit."

„Zítra se objednám ke kadeřnici. Místní."

Cleo na okamžik znehybněly prsty. „Víš to jistě?"

„Musím to zkusit. A jestli to zvrtají, budu mít čas, abych to před tou velkou prezentací v Bostonu napravila."

„Rozumím, ale kadeřnická nevěra je velký krok."

Sonya vážně přikývla. „Vztah na dálku v tomhle případě nemůže fungovat."

„Podpořím tě, ať se rozhodneš jakkoliv. Jenom nevím, jestli dokážu být tak statečná se svým multikulturním původem. Mám v sobě kreolskou i asijskou krev, trochu té jamajské a kapičku britské. Ty máš vlasy bělošské holky."

„To mám. Risknu to. Jsi připravená?"

Yoda s nimi seběhl dolů a začal poskakovat před vchodovými dveřmi.

„Chceš se vyvenčit? Až budeš hotový, vrať se zadem." Sonya mu otevřela. „I tobě přijede společnost."

„Napadlo mě, že se ozvu té paní, od které máš rozkošného Yodu. A zeptám se jí na nějakou tu svůdnou kočku."

„Lucy Cabotová. Je skvělá. A spolupracuje s kočičím útulkem. Pošlu ti na ni kontakt. Ona bude o nějaké vědět.“

Sonya se zastavila před místností, kterou Collin Poole označoval za Tichý pokoj – stály v ní staré hodiny s ciferníkem v podobě měsíčního úplňku. Netikaly a ručičky ukazovaly tři hodiny.

Ať je nastavili na libovolný čas, vždycky se vrátily do téhle polohy.

„Nevzpomínám si, že bych je tu poslední noc slyšela odbíjet. Ale musela jsem je slyšet. Pokaždé je neslyším, ale tentokrát jsem vstala a vydala se do plesového sálu, takže jsem je musela slyšet. Když si uvědomuju, že je slyším, nikam mě to netáhne.“

„Jestli budeš mít zase nutkání někam se vydat, nejdřív se zastav pro mě.“

„Spolehni se. Přemýšlela jsi o tom, že si někde zřídíš kancelář? Někde mimo ateliér?“

„Možná. Z ateliéru jsem v sedmém nebi, ale možná bude rozumné mít oddělený prostor na úřadování.“

„Líbí se mi představa, že využijeme další část domu. Dooopravdy využijeme. Proto…“

Při vstupu do kuchyně zmlkla.

Koláč i chleba ležely na prkénku a ve vzduchu visela líbezná vůně.

A na kuchyňském ostrůvku stál mísa.

„Páni, ta je nádherná. Vypadá staře a důležitě.“

„Taky je,“ zašeptala Sonya. „Patřila Lisbeth. To je ta, kterou jsem použila už minule. Byl to svatební dar.“

Zvedla ji a otočila, aby si Cleo mohla přečíst nápis na spodní straně.

„Nedostala příležitost ji použít a z toho je ti smutno. Ale Sonyo, myslím, že když ji použiješ ty – a nenecháš ji jenom ležet někde ve skladišti –, je to jako vzpomínka na ni.“

„Viděla jsem ji na opačné straně plesového sálu. Zahlédla jsem ji jenom na minutku. Pohybovalo se tam příliš mnoho

lidí. Byla tak mladá, Cleo, a vypadala tak šťastně. Přímo zářila."

Postavila mísu zpátky na ostrůvek.

„Máš pravdu. Neměla by jenom tak někde ležet."

Prostřely stůl, přidaly svíčky a slavnostní skleničky na víno. Jelikož dubnový večer byl poměrně chladný, zapálily ohně v kuchyňském a jídelním krbu.

„Co takhle hudba na dokreslení atmosféry?" zeptala se Cleo.

Clover odpověděla písní „Zakoukaný do tebe".

„Možná trochu přímočaré," poznamenala Cleo, „ale líbí se mi to. Skleničku vína, parťačko?"

„Nalij je ty. Já musím vytáhnout z trouby maso a připravit omáčku."

„Vezmi si na to zástěru. Budu se dívat, jak to děláš."

Jakmile Sonya vytáhla pečeni z trouby a zvedla poklici, Yoda začal panáčkovat a hrabat předními tlapkami ve vzduchu.

„Tohle tě naučil Jack a ano, dostaneš ochutnat."

„Taky bych ochutnala." Cleo nalila víno. „To maso se jednoduše celé zatracené odpoledne peče a pak voní takhle božsky? Myslím, že koláč byl těžší."

„Zapomínáš na horu slupek, kterou jsme odnesly do kompostéru."

„Část z nich byly slupky z jablek. Tak se na to podívej," dodala, když Sonya položila pečeni do středu mísy a začala ji obkládat zeleninou. „Podle mě se z tebe stala odbornice."

„Přesvědčíme se." Sonya ukrojila kousek masa a rozdělila ho na tři díly. Jeden podala Cleo, druhý hodila Yodovi a třetí ochutnala sama. „Asi máš pravdu. Oficiálně jsem expertka na pečené maso."

„Po takovém jídle možná ani nebudou mít místo na koláč."

„Jsou to chlapi." Sonya zavřela mísu do ohřívací trouby. „Na koláč budou mít místo vždycky."

Cleo s pokrčenou nohou a skleničkou vína v ruce sledovala, jak Sonya mixuje zeleninu na omáčku.

„Udělala jsi na mě dojem. Ukaž, chvíli budu mixovat já. Dej si pauzu na víno.“

Vyměnily se.

Yoda se vymrštil a s nadšeným vyštěknutím se rozběhl do přední části domu. Ozval se zvonek a Clover spustila písničku Black Eyed Peas o tom, že dnešní večer bude prima.

„Souhlasím.“ Sonya ztlumila hlasitost. „Otevřeme jim, ať ten večer může začít.“

3. KAPITOLA

Jakmile Sonya otevřela dveře, Mookie vběhl dovnitř. Jones ho následoval uměřenou, sebevědomou chůzí.

V třetím podlaží zapráskaly dveře jako výstřely.

„Někdo není rád, že nás vidí,“ podotkl Owen a zvedl láhev vína, kterou přinesl. „On je přes kytky, já přes víno.“

„Za oboje děkujeme.“ Sonya převzala kytici bílých tulipánů, políbila Treye a potom i Owena.

„V noci jsem dostal pusu,“ připomněl Owen Cleo, když za nimi jednoduše zavřela dveře.

„To bylo okolnostmi,“ odpověděla.

„Pojďte dozadu. Můžu se zeptat, jak je na tom ta klientka? Ta v nemocnici?“

„Dobře. Líp. Ještě si ji nechají den nebo dva na pozorování. Owen u ní dneska strávil víc času, než se podařilo mně.“

„Ty jsi ji šel navštívit?“ obrátila se na něj Sonya.

„Její exmanžel pro mě pracoval. Pro nás,“ opravil se. „Vede se jí dobře. Je vidět, že ji někdo zmlátil, ale je v pohodě. Spoléhá na Treye, že zařídí plné opatrovnictví dětí a svolení odstěhovat se s nimi do jiného státu. K rodině.“

„Může s tím počítat. Tuhle vůni si pamatuju," dodal Trey. „A je právě tak božská jako minule."

„Dneska k ní máme speciální doplňky. Pivní chleba a jablečný koláč."

„Ty jsi pekla koláč?"

Cleo se na Owena usmála a nalila další dvě sklenky vína. „Naučila jsem se to."

„Vypadá to skvěle. A vy taky," doplnil Trey. „Obě."

„Strávily jsme příjemný den."

„Doopravdy jste spálily moje boty?"

„Spálily," potvrdila Cleo. „Vzadu u lesa, v kamenném kruhu a se solí. Polily jsme je benzínem ze zapalovače, hodily jsme na ně sirku a bylo to."

„Nebylo to pěkné," vzdychla Sonya, „ale účinné." Vytáhla tři žvýkací kosti z buvolí kůže. „Tak, psí kluci, vy si vezměte tohle a chovejte se slušně. Lidi budou večeřet."

„Jak vycházejí s kočkami?" zeptala se Cleo.

Trey sledoval, jak jeho kříženec labradora s retrívrem odbíhá s kostí v tlamě. „Mookie je snáší dobře."

„Záleží na kočce," odpověděl jí Owen.

„Nějakou si pořídím, jen co najdu tu správnou. Donesu omáčku, Sonyo. A ty požádej velké, silné chlapy, ať přinesou ke stolu mísu s masem. Dneska se navečeříme stylově."

„To vidím. Já ji přinesu," řekl Trey. „Pamatuju si to z minula."

Když vytáhl pečeni z ohřívací trouby, Owen zamrkal.

„No to mě podrž. To je tedy pořádná pečeně."

„Jako zdejší expertka na pečené maso ani jiné nedělám." Sonya vzala chleba s prkénkem.

„Potřebuješ pomoct?" zeptal se Owen Cleo.

„Ne, díky. Jen ještě vezmu naběračku. Ty můžeš přinést víno."

U stolu Sonya odkrojila čtyři porce masa na čtyři talíře a posadila se.

„Poklona šéfkuchařům," řekl Trey.

„Ještě jsem to neochutnal.“ Owen si vložil do pusy první sousto. „Hm, teď už ano. Klobouk dolů. Je lepší než od tvé mamky, Treyi.“

„Ona to ví. Díky za tohle všechno. Měly jste s tím hodně práce. A musely jste tomu věnovat hodně času.“

„Nemáte zač. Když už mluvíme o práci a o času, stanovily jsme datum Události. Dům se otevře druhou sobotu v červnu.“

„Mluvíme o pořádné merendě.“ Dolehlo k nim další prásknutí dveří, ale Cleo jen zvedla oči ke stropu a usmála se. „Vůbec se jí to nezamlouvá. O to víc se mi to líbí.“

„Takhle na ni jdete?“ zeptal se Owen. „Mejdanem?“

„To je příjemný bonus.“ Cleo nabodla na vidličku kousek mrkve. „Hlavně chceme otevřít sídlo a pozvat sem fůru lidí na jídlo, pití a hudbu.“

„Právě na to je stavěné,“ dodala Sonya. „Kdy naposledy tady proběhl pořádný večírek?“

„Jsem moc mladý, než abych si to pamatoval, ale řekl bych, že při Collinově a Johannině svatbě. A tehdejší oslava neskončila dobře,“ doplnil Trey.

„Teď tady nebude žádná nevěsta, kterou by Dobbsová mohla zavraždit. A nenecháme si od ní diktovat, jak tu máme žít.“

Zablikala světla a Sonya zvedla skleničku s vínem. A rozesmála se, když se z iPadu v kuchyni hlasitě rozlehla písnička „Jdi do hajzlu“ CeeLo Greena.

„Líp bych to neřekla,“ poznamenala a napila se.

„Chcete ji provokovat.“

„Někdy.“ Podívala se Treyovi do očí a přečetla si v nich obavy. „Už přes dvě stě let nese odpovědnost za úmrtí žen v mé rodině, takže ano, občas ji chci pořádně vycukat. Ale to není hlavní důvod pro tenhle večírek. Budeme tady bydlet, v tomhle domě, v téhle komunitě. Budeme její součástí. A tohle je způsob, jak sem zapadnout.“

„Nesnaží se vám to rozmluvit.“ Owen si za řeči ukrojil další kus pečeně. „Jenom si potřebuje utřídit všechna fakta,

předpoklady a motivy. Trey se jako právník už narodil.“ Nabodl na vidličku kus brambory. „Kdyby se rozhodl, že vám to vymluví, nakonec byste tu myšlenku zavrhly a ani byste nevěděly, že vás o tom přesvědčil on.“

Sonya přikývla. „Toho jsem si u něj všimla. Většinou si pak myslíš, že změna názoru byla tvůj nápad.“

„Chápeš to naprosto správně.“

„Já vím.“ Sonya přenesla pohled zpátky na Treye. „A líbí se mi to na něm.“

„To je dobře. Takže, jak to hodláte všechno zvládnout?“ zeptal se Owen.

„Nemám sebemenší tušení,“ přiznala Sonya. „Ale to nás přivádí zpátky k tématu jídla. Cleo a já jsme si říkaly, že objednáme jídlo z místních restaurací a zeptáme se Bree, jestli nám neporadí s najmutím číšníků, barmanů a vůbec všeho.“

„To je dobrý nápad.“ Trey si ukrojil krajíc chleba. „Lidi přijdou.“

„To si pište,“ souhlasil Owen.

„I Pooleovi?“ zeptala se Sonya.

„Ti, co bydlí poblíž? Nejspíš. Všichni dostali, co chtěli, Sonyo. Nic ti nezazlívají.“

„Lidi, kteří znali Collina, ho měli rádi,“ dodal Trey. „A ti, co ho neznali, přijdou ze zvědavosti. Obě navíc navazujete známosti ve vesnici.“

„Líbí se mi,“ přiznala Cleo. „Moc ráda se na ni budu dívat ze zálivu, až mi postavíš tu plachetničku.“

„Už nakreslil návrh.“

„Skutečně?“ Cleo se na něj usmála přes okraj sklenky. „Ráda bych ho viděla.“

„Hučím snad do tebe kvůli tomu obrazu?“

„Jenže ty už jsi ho viděl jako polotovar,“ upozornila ho Cleo.

„To byla náhoda. Nepořádám žádné předváděčky.“

„A co domek pro Yodu?“ Owen na ni vrhl podrážděný pohled a Sonya mávla rukou. „Ne, k tomu se vrátím později.

Utekla jsem od tématu. Ta Událost. Myslíte, že přemluvíte Mannyho skupinu, aby tu zahrála?“

„Chcete jeho kapelu?“

Trey se zamyslel a Owen se natáhl pro chleba. „Teď jste mě teprve zaujaly. Říkal jsem si, že chcete uspořádat formální večírek, kde všichni stojí jako prkna a někdo drnká na harfu nebo tak něco.“

„Harfenistka by mohla hrát v předním salónku.“

Owen namířil prst na Cleo. „Nekaž to. Rock Hard? Přímo po tom skočí.“

„Skočí,“ potvrdil Trey. „Jenom si uvědomte, že vám lidi budou chodit po celém sídle.“

„Proto se tomu říká den otevřených dveří. Ale doufáme, že bude pěkné počasí,“ řekla Sonya, „a budeme moct rozestavit stoly i venku. Dole je spousta skládacích stolů.“

„Slyšíš, Treyi?“ Owen naklonil hlavu ke straně, jako by pozorně poslouchal. „Tak to vypadá, že jsme právě dostali za úkol vynosit stoly.“

„A židle,“ doplnila Cleo. „A Son, myslím, že bychom měly rozvěšet dekorativní žárovičky.“

„Kdo by neměl rád dekorativní žárovičky?“

„Člověk, co je musí rozvěšovat,“ zabručel Owen. „A potom zase uklízet.“

„Třeba je necháme rozvěšené. Cleo?“

„Vynikající nápad. Rozvěsíme je na ten nádherný čarodějnický strom a na terasu nad suterénním bytem.“

„Tam jsem chtěla postavit kapelu. Je dobře, že to pořádáme, Treyi.“ Sonya se natáhla po jeho ruce. „Moc dobře.“

„Je. Je to výborná příležitost, jak stmelit komunitu.“

„To je další bonus. Člověk se musí nějak odreagovat.“

„Jak pokračuješ s návrhem pro Ryder Sports?“

„Dneska jsem na něm chvíli pracovala, než jsem se pustila do předělávání stránek pro Gigi.“

„Ten holčičí krámek u Hlavní třídy?“ Owen se natáhl pro druhý přídavek. Od všeho.

„Označil bys ho za holčičí?“

Owen pokrčil rameny. „Holčičí hadry, holčičí vonítka. Jo, označil. Sestřenka Clarice má takové věci taky ráda.“

„Poznamenej si to,“ vybídla Sonya Cleo. „Na Událost dáme do koupelen Gigina holčičí vonítka.“

„Jsem pro.“

„Tak.“ Sonya se usmála, když jí Trey dolil víno, zvedla sklenku a otočila se k Owenovi. „Teď k tomu domku pro Yodu.“

Když všichni dojedli, Sonya jim rozlila zbytek z druhé lahve vína. „Navrhuju, abychom si vzali víno, prošli se se psy kolem domu a vrátili se sem na koláč. A zabalíme část pečeně, abyste si ji oba mohli vzít domů.“

„To mi vyhovuje. Byla to zatraceně dobrá bašta,“ dodal Owen. „Cením si toho.“

„Měly byste si vzít bundy. Obě.“ Trey pohladil Sonyu po holé paži a všichni se zvedli od stolu. „Dubnové večery jsou chladné.“

Při další skladbě, která se ozvala z iPadu, se Sonya zamračila. „Tuhle neznám.“

„‚Kousky dubna‘,“ řekl jí Owen. „Od skupiny Three Dog Night.“

„Owen se v hudbě vyzná,“ poznamenal Trey.

„To vidím. Půjdeme se psy předem, vezměte si bundy.“

Všichni tři psi vstali, protáhli se a rozběhli se k vchodovým dveřím.

„Až se vrátíme, postaráme se o nádobí. Tak to bude jenom spravedlivé.“

„Nebudu vám v tom bránit.“ Sonya za chůze vzhlédla k Treyovi. „Ale nejsem si jistá, jestli vás Molly nepředběhne.“

„Neviditelná hospodyně. To se hodí,“ zabručel Owen. „Taky bych nějakou potřeboval.“

„Teď už i ona patří do rodiny.“

Sonya se zastavila před hudebním salónkem a oběma portréty, jež objevila v ateliéru. Jeden zachycoval Clover, druhý Johannu – šestou a sedmou nevěstu.

„Stejně jako ony.“

Zašli si do šatny pro bundy a vykročili do hvězdami prozářené noci s teplotou na pomezí mezi chladnou a mrazivou.

„K ránu bude mrznout,“ předpověděl Owen.

„Je vám dvěma dost teplo?“

Trey vzal Sonyu za ruku. „Jsme z Maine, krásko. Tohle je pro nás příjemná teplota.“

„Je tak jasná obloha.“ Cleo zvedla hlavu. „Takhle v Bostonu hvězdy nikdy nevidíte.“

„A co v Lafayette?“ zeptal se Owen.

„Tam taky ne, jedině že se vypravíš někam do bažin.“

„Přemýšlela jsi někdy o tom, že by ses tam vrátila?“

„Na návštěvy? Samozřejmě. Napořád?“ Cleo zavrtěla hlavou. „Našla jsem svoje místo. Tenhle dům miluju.“ Otočila se a podívala se na něj. „Dobbsová nám to chce překazit. Vyhnat nás odtud. Jenže nechápe, s kým má tu čest.“

Ještě ani nedomluvila a okno Zlatého pokoje se rozletělo. V záři hvězd bylo vidět, jak z něj cosi vyletělo. Něco velkého a rychlého. Tvor vydal pronikavý, nelidský skřek.

Owen strhl Cleo za sebe a Trey skočil před Sonyu.

Trvalo to vteřinu, možná dvě, ale ne víc – psi varovně štěkali a Jones dokonce vyskočil, jako by chtěl zaútočit na to, co se proti nim řítilo.

V dalším okamžiku tvor zmizel a nechal po sobě jen zápach síry.

„Tohle už jednou udělala.“ Sonya se snažila uklidnit a shýbla se pro Yodu, aby ukonejšila i jeho. „Nezabralo to ani tenkrát.“

„Ale je to sakra podívaná.“ Owen zalovil v kapse, vytáhl tři psí pamlsky a rozdělil je. „Jones neví, co je ústup.“

„Pořád u sebe nosíš pamlsky pro psy?“ zajímala se Cleo.

„Ty ne?“

Zasmála se. „Nejspíš začnu. Takže: Tohle může, ale taky nemusí být závěr dnešního večerního představení.“

Sonya dala Yodovi pusu na čenich a postavila ho zpátky na zem. „Dáme si ten koláč.“

Trey ji vzal za ruku a políbil ji. „Ne, ona opravdu nechápe, s kým má tu čest. V autě mám tašku. Zůstanu přes noc.“

„Doufala jsem, že tady přespíš.“

„Taky jsem si vzal věci,“ ozval se Owen. „Napadlo mě, že bych tady přespal i já, jestli to nevadí.“

„Dáváš na nás pozor, bratránku?“

„Možná mám dojem, že jsem vypil dost vína a neměl bych řídit.“

„Jones nejspíš řidičák nemá, co?“

„Sebrali mu ho. Jezdil jako šílenec.“

Cleo se podívala na Jonese s páskou přes oko, která mu dodávala drsné vzezření. „Abych řekla pravdu, věřím ti.“

Když se vrátili do domu, kuchyně i jídelna byly dokonale uklizené a zbytky od večeře rozdělené do tří nádob.

„Děkujeme, Molly. Tak a teď naservíruju svůj první koláč. Dá si k němu někdo kafe?“

„O kafe se postarám já.“ Trey se přesunul ke kávovaru, zatímco iPad zahrál novou píseň.

„Johnny Cash,“ řekl Owen. „‚Šálek kávy‘.“

„Myslím, že byste si s Clover dobře rozuměli,“ poznamenala Sonya.

„Trey už mi o ní vyprávěl – hned tenkrát – a viděl jsem její fotky. Byla sexy. Se sexy holkama se snažím vycházet co nejlíp.“

Johnnyho Cashe vystřídala Avril Lavigneová s písní „Sexy“ a Owen se zazubil.

„Jo, to jsi celá ty, krasavice.“

„Víš, že je to moje babička a tím pádem tvoje… co, prateta?“

„I tak je sexy a navíc má vynikající hudební vkus.“

„Koláč.“ Cleo postavila na stůl talířky se čtyřmi porcemi.

„Kafe.“ Trey přinesl zbytek.

„Nezapomeňte, byl to můj první pokus.“

Owen se zakousl do své porce. „Zatraceně dobrý začátek.“

Měl pravdu – a Sonya si pomyslela, že je to zároveň vynikající zakončení dne. Cítila, jak na ni po všech dnešních – nebo přesněji nočních – událostech padá únava.

„Omlouvám se, že vás opouštím tak brzy, ale jde na mě spaní.“

„Já půjdu hned po tobě,“ ujistila ji Cleo.

„Owene, máš vybraný pokoj?“

„Svalím se v tom samém jako minule. Musím vyrazit časně, takže jestli se ráno neuvidíme, ještě jednou děkuju.“

Sonya zachytila pohled, který si oba muži vyměnili, a vzdychla.

„Dneska v noci je mi zrcadlo ukradené. Chci se jenom vyspat.“

„To bychom potřebovali všichni.“ Cleo zakryla zbytek koláče. „Uvidím se s těmi z vás, co tady budou zítra po desáté.“

Vystoupali i se psy po schodech a rozdělili se.

Sonya si ve své ložnici znovu povzdychla. „Tohle byl přesně ten správný způsob, jak prožít večer, po tom, jakou jsme prožili noc.“

„A jsi unavená.“ Trey zvedl ruku a pohladil ji po tváři.

„Začíná to na mě doléhat. Jestli mě dokážeš zastavit, nikam mě dneska v noci nepouštěj.“

„Neboj. Dnes v noci nikam nepůjdeš.“

Věřila mu, a tak se jen rychle připravila na spaní a stulila se k němu do postele.

„Jsem opravdu ráda, že tu jsi.“

„Nikde bych nebyl radši než tady.“

Cítil, jak Sonya během pár minut odplula do spánku. Sám ještě nějakou dobu ležel a poslouchal zvuky sídla i uklidňující, rytmický hukot vln, které narážely do skal.

Šepot a mumlání znějící jako hlasy ztracené ve větru.

Yoda i Mookie klidně spali a brzy usnul i on.

Vzbudil se, když hodiny odbily třetí. Sonya se vedle něj zavrtěla a něco zahučela ze spaní, ale zůstala ležet.

Trey poslouchal hru na klavír, srdceryvný pláč, vrznutí dveří i zarachocení okna.

Cosi uslyšel i zvenku – volání nebo výkřik, který na okamžik přehlušil hukot moře. Tiše vyklouzl z postele, přešel ke dveřím na terasu a vyšel ven.

U zídky nad mořem spatřil postavu v černém. Tmavé vlasy jí vlály ve větru, který necítil.

Postava vztáhla ruce k úplňku, ačkoliv když šli večer vyvenčit psy, rozhodně úplněk nebyl.

Když se s vlajícími černými šaty vrhla do moře, srdce se mu rozbušilo rychleji.

Vítr odumřel a po nebi opět plul srpek měsíce.

Trey se vrátil do pokoje a zavřel za sebou dveře. Když si lehal do postele, dům byl opět tichý.

Sonya se probudila o samotě. Trey a psi nikde. Pomyslela si, že to je velká škoda, a zvedla se do sedu. Nejenže po celonočním klidném spánku už nebyla unavená, ale s chutí by si dopřála ranní pomilování.

Podívala se na hodiny a zjistila, že je sotva sedm. A tady se považovala za ranní ptáče.

Na chvíli se postavila k oknům a vyhlédla na slunce a na moře, vše ve zlatých a modrých barvách. Po hladině plula červeno-bílá rybářská loď a nad mořem létali rackové.

„Tohle působí mnohem líp než včerejší ráno a já se taky líp cítím."

Zvedla mobil a zasunula si ho do kapsy pyžamových kalhot.

Prošla kolem Cleina pokoje i kolem pokoje, kde přespal Owen – její dveře byly zavřené, jeho otevřené a za nimi bylo vidět ustlanou postel.

Napadlo ji, jestli to někdy začne považovat za samozřejmost – všechny ty místnosti, krásu, dějiny i atmosféru sídla, které se stalo jejím domovem.

A cestou ze širokého schodiště usoudila, že ne.